

แผนบริหารการสอนประจำบทที่ 5

ปัญหาทางการพลศึกษาและกีฬา

หัวข้อเนื้อหาประจำบท

1. ปัญหาเกี่ยวกับพลศึกษาและกีฬาในประเทศไทย
2. แนวทางการแก้ปัญหาเพื่อพัฒนาพลศึกษาและกีฬา
3. สรุปท้ายบท
4. คำถามท้ายบท
5. เอกสารอ้างอิง

วัตถุประสงค์

เมื่อศึกษาบทที่ 5 จบแล้ว นักศึกษาสามารถ

1. วิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับพลศึกษาในประเทศไทย
2. อธิบายและเสนอแนวทางการแก้ปัญหาเพื่อพัฒนาพลศึกษาและกีฬา

วิธีการสอนและกิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. อภิปรายนำเสนอรายงานการค้นคว้า
2. ฟังบรรยายสรุป

สื่อการเรียนรู้การสอน

1. เอกสารประกอบการสอน
2. PowerPoint
3. คำถามท้ายบท

การวัดและประเมินผล

1. ประเมินผลจากกิจกรรมและตอบทดสอบจากคำถามท้ายบท
2. ประเมินผลจากการสังเกตความสนใจและการร่วมกิจกรรมของนักศึกษา

บทที่ 5

ปัญหาทางการพลศึกษาและกีฬา

กิจกรรมทางการพลศึกษาทุกรูปแบบ มีบทบาทที่สำคัญในการแก้ไขปัญหาสังคมระดับต่าง ๆ ได้ เช่น ระดับครอบครัว ท้องถิ่น ตำบล อำเภอ จังหวัด และประเทศชาติ เนื่องจากกิจกรรมการออกกำลังกาย ถือว่าเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมสุขภาพกาย สุขภาพจิต และสุขภาพทางสังคม สำหรับประชากรทุกเพศ ทุกวัย ทุกอาชีพ แม้แต่ผู้พิการ แต่อย่างไรก็ตาม กิจกรรมทางการพลศึกษาจะสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้นั้น จำเป็นต้องอาศัยหลายประการ เช่น อาศัยบุคลากรและเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ความสามารถ มีประสบการณ์ ทั้งมีจำนวนพอเพียง มีสถานที่ อุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวก มีการถ่ายทอดความรู้ และทักษะอย่างถูกต้อง เหมาะสม มีงบประมาณเพียงพอ เป็นต้น ซึ่งปัจจัยดังกล่าว รัฐบาลสามารถสนับสนุนส่งเสริมให้กิจกรรมทางการพลศึกษา และการกีฬามรดกวัฒนธรรมที่ติดต่อกันมาของประเทศไทย

ปัญหาเกี่ยวกับการพลศึกษาในประเทศไทย

ปัญหาเกี่ยวกับการพลศึกษาในประเทศไทย มีมากมาย และมีมานาน บางส่วนได้รับการแก้ไข และแก้ไขไปได้ระดับหนึ่ง แต่ก็ยังพบปัญหาเพิ่มขึ้นและรุนแรงอีกหลายประการ เช่น นโยบายของรัฐบาลไม่ส่งเสริมเท่าที่ควร ขาดงบประมาณ หน่วยงานขาดความรับผิดชอบ การผลิตบุคลากรด้านพลศึกษาและการกีฬา การผลิตครูพลศึกษา ตลอดจนการจัดวัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อให้ประชาชนได้ประกอบกิจกรรมการออกกำลังกาย หรือเล่นกีฬา เป็นต้น

ปัญหาเกี่ยวกับการพลศึกษาในประเทศไทย พอสรุปได้ ดังนี้ (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2559 : 25)

1. ปัญหาขาดความรู้ ความเข้าใจหลักการพลศึกษา

ปัจจุบันพบว่า ประเทศไทยพบกับปัญหาด้านสุขภาพของประชาชน ซึ่งมีผลกระทบต่อสังคมและประเทศชาติ การที่ประชาชนอ่อนแอ มีโรคภัยเบียดเบียนเป็นจำนวนมาก จากการสังเกตได้จากผู้ไปเข้ารับการรักษาโรคต่าง ๆ จากสถานพยาบาลของรัฐบาลและเอกชน โดยภาพรวมแล้วประชาชนส่วนใหญ่มีสุขภาพไม่แข็งแรง ตลอดจนสุขภาพจิตใจ และอารมณ์ก็ไม่สมบูรณ์ไปด้วยผลกระทบต่อมาคือเกิดปัญหาทางด้านสังคม ปัญหาเศรษฐกิจปัญหาว่างงาน ปัญหาการศึกษา เนื่องจากเมื่อเกิดปัญหาสุขภาพแล้ว ปัญหาต่าง ๆ ย่อมตามมา และปัญหาที่สำคัญ คือ คนในชาติขาดระเบียบวินัย ไม่เคารพกฎเกณฑ์กติกาของสังคม ทำให้เกิดความแตกแยก ความไม่สามัคคีต่อกัน

อันจะเป็นผลร้ายต่อประเทศชาติอย่างยิ่ง ปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าวนี้จะบรรเทาลงได้ โดยอาศัยกิจกรรมทาง พลศึกษาและการกีฬาเป็นสื่อสู่ความสำเร็จ เพราะการเล่นกีฬาหรือการพลศึกษา จะช่วยพัฒนา ประชากรให้มีสุขภาพกาย จิตใจ อารมณ์และสังคมได้อย่างครบครัน ดังคำกล่าวที่ว่า “กีฬา กีฬา เป็น ยาวิเศษ แก่กองกิเลส ทำคนให้เป็นคน”

การพลศึกษา เป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดการพัฒนาทุก ๆ ด้านดังกล่าว ผู้ที่ประพฤติ ปฏิบัติ อย่างจริงจัง และต่อเนื่องย่อมเกิดผลกับตนเอง ครอบครัว สังคม และประเทศชาติ เนื่องจาก มีความรู้ ความเข้าใจและมีทัศนคติที่ดี เห็นคุณค่าของการพลศึกษาทุกรูปแบบ ซึ่งได้รับการส่งเสริมสนับสนุน จากครอบครัว องค์กร และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาตั้งแต่เด็ก ๆ สืบเนื่องตลอดมา เพราะ พลศึกษา เปิดโอกาสให้ทุกคนเรียนรู้และบรรลุจุดมุ่งหมายปลายทางโดย เพื่อเป็นคนที่มีคุณภาพ เป็นพลเมือง ที่ดีในสังคม สามารถช่วยให้ประเทศชาติได้เจริญรุ่งเรืองต่อไป

แต่อย่างไรก็ตาม การพลศึกษาของประเทศไทยยังพบว่าประชากรมีผู้ที่มีความรู้ ความเข้าใจ มีทัศนคติที่ดีต่อการพลศึกษานั้น ยังมีจำนวนน้อย ประชากรส่วนใหญ่ขาดความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับคุณค่าของการพลศึกษา ทำให้ประชาชนไม่สนใจการออกกำลังกาย เพราะมองไม่เห็น ความสำคัญของการพลศึกษา ดังที่ ไพฑูรย์ จัยสิน (2518 : 118 - 130) กล่าวว่า “สถานศึกษาหรือผู้ที่ เกี่ยวข้องกับการจัดการพลศึกษาไม่ให้ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับความสำคัญของการพลศึกษาอย่างแท้จริง ทำให้นักเรียนหรือเยาวชนมีความเข้าใจที่ผิดเกี่ยวกับพลศึกษาหลายประการ”

ปัญหาขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการพลศึกษา มีดังนี้

1.1 เข้าใจว่าพลศึกษา คือ การเล่น เมื่อเป็นการเล่นแล้วก็ไม่จำเป็นต้องมีครูสอนไม่ต้อง เตรียมบทเรียน ไม่ต้องจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับเด็ก คิดว่าใคร ๆ ก็สอนพลศึกษาได้ หรือครูพลศึกษา คนหนึ่งสอนเด็กทีละหลาย ๆ ร้อยคนก็สอนได้ ไม่ต้องมีความรับผิดชอบเท่าที่ควร ซึ่งเป็นความเข้าใจ ที่ผิด

การเรียนพลศึกษาที่ถูกต้องนั้นเป็นการเล่นทำนองการเรียนรู้ ซึ่งอยู่ภายใต้ การควบคุมการแนะนำและการดำเนินการสอนให้เหมาะสมกับเด็กแต่ละประเทศ แต่ละวัยนั้น สรุปลแล้ว ต้องมีความรับผิดชอบเกี่ยวกับความเจริญเติบโตและพัฒนาการของเด็ก ๆ ทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม

1.2 เข้าใจว่าพลศึกษามีไว้สำหรับนักกีฬาเท่านั้น ถ้าจะพิจารณาให้ถ่องแท้แล้วคนที่เล่น ไม่เป็นมีความต้องการในการเล่นมากกว่านักกีฬาคนที่สนใจในทางไหนก็มักจะเล่นและสนใจหนัก ทางนั้น พวกที่เล่นกีฬาไม่เก่งจึงหมดความสนใจทางด้านกีฬา เพราะคิดว่ากีฬามีไว้สำหรับนักกีฬา จึงหัน ไปให้ความสนใจทางอื่น

1.3 เข้าใจว่าพลศึกษา คือ การแข่งขันระหว่างโรงเรียน ฉะนั้น จึงไม่ได้จัดวิชาพลศึกษาไว้ในตารางสอน หรือถ้ามีตารางสอนก็จัดวิชาอื่นมาสอนแทน การเรียนการสอนพลศึกษาจึงไม่มีสำหรับคำว่าพลศึกษาที่แท้จริงนั้น นักเรียนทุกคนจะต้องได้รับการฝึกฝนโดยเท่าเทียมกัน คนทุกคนมีสัญชาติญาณในการออกกำลังกายเท่า ๆ กัน หรือเหมือน ๆ กัน พวกที่เล่นยังไม่เป็นย่อมต้องการความช่วยเหลือในด้านการเล่นมากกว่าพวกที่เล่นเป็นแล้ว สำหรับผู้ที่เล่นเป็นแล้วก็ส่งเสริมให้เล่นให้ดียิ่งขึ้นไปอีก

1.4 เข้าใจว่าการเรียนพลศึกษา คือ การฝึกฝนกายบริหารหรือการเดินพาเหรด สิ่งเหล่านี้เป็นการฝึกตามคำสั่งเท่านั้น ไม่มีการเปลี่ยนแปลงให้ดี เป็นการฝึกให้ยอมรับในสิ่งที่ครูผู้สอนต้องการ เหมือนกับการหัดให้คนแก้วนกขุนทองพูด คนเราจะทำอย่างนี้ไม่ได้ เพราะเรามีสมองมีชีวิตจิตใจและมีเหตุผล การจะทำอะไรจึงควรทำตามความต้องการของแต่ละคนที่ต้องการแสดงออกหรือระบายออกหรือผ่อนคลายอารมณ์ ชอบกีฬาประเภทไหนก็เข้าเล่นชนิดนั้น เมื่อเข้าเล่น 10 นาที รู้สึกเบื่อแล้วพัก กายบริหารเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการพลศึกษาแต่พลศึกษาไม่ใช่มุ่งหมายแต่กายบริหารอย่างเดียว

1.5 เข้าใจว่าพลศึกษา คือ การเพาะกาย นับว่าเป็นความเข้าใจที่ผิด เพราะพลศึกษาไม่ใช่การเพาะกายให้กล้ามเนื้อเกิดขึ้นเป็นมัด ๆ อย่างเดียว ซึ่งถ้าเพาะกายอย่างเดียวก็อาจเกิดโทษได้ กายกับจิตเป็นของอันหนึ่ง อันเดียวกัน ถ้าร่างกายปฏิบัติกิจกรรม จิตใจก็ต้องชอบตามไปด้วย ไม่ใช่เล่นไปจนเบื่อแล้วก็ยังฝืนเล่นอยู่ จะต้องมีความพร้อมทั้งกายและใจ เล่นกีฬาเราได้ออกกำลังกาย จิตใจเราก็ชื่นบานไปด้วย

1.6 เข้าใจว่าพลศึกษา คือ สิ่งฉาบฉวย โรงเรียนบางแห่งคิดว่าการพลศึกษาไม่มีความสำคัญสำหรับโรงเรียน ไม่ต้องเตรียม ไม่ต้องศึกษา ไม่นึกอยากทำก็ไม่ทำ พอจะทำก็ทำได้เพียงชั่วคราวก็เลิกทำ ไม่อาศัยผู้ที่มีความรู้ทางด้านนี้ วิธีถูกต้องนั้น จะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ทางด้านพลศึกษา เป็นผู้วางแผนงานและเป็น ผู้ดำเนินงาน งานจึงจะมีประสิทธิภาพ เพราะผู้ที่ไม่มีความรู้ทางด้านนี้ บางครั้งเด็กขำหักก็ยิ่งเชิญเชิญให้เล่นกีฬา หรือเด็กหมดแรงก็ให้เกิดยากกระตุ้นหัวใจจนกระทั่งเด็กหัวใจวาย เป็นต้น

1.7 เข้าใจว่าพลศึกษา คือ งานโยธา งานลูกเสือ หรืองานอนุภาซาด ฉะนั้นพอถึงชั่วโมงเรียนพลศึกษาก็เกณฑ์ให้ไปขุดดิน เก็บเศษกระดาษ ซึ่งมองข้ามความสำคัญของพลศึกษา ทำให้เด็กไม่มีการพัฒนาเท่าที่ควร

1.8 เข้าใจว่าพลศึกษา คือ สิ่งที่ทำให้เปลืองแต่อย่างเดียว เช่น พวกละครสัตว์ กายกรรม เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ให้กำลังกายอย่างเดียว มิได้มีการใช้กำลังความคิดดัดแปลงมิได้มีการพัฒนาการครบทั้ง 4 ด้าน

สรุปว่าความไม่เข้าใจในหลักการพลศึกษาอย่างแท้จริง เป็นความเข้าใจผิดว่า พลศึกษา คือ การเล่น การเพาะกาย กิจกรรมสำหรับนักกีฬาเท่านั้น เอาไว้เพื่อการแข่งขัน หรือเพื่อความเพลิดเพลิน เพียงอย่างเดียว เป็นงานโยธา งานลูกเสือ หรืองานอนุชาด เท่านั้น ทำให้ตนเองซึ่งไม่อยู่ในกลุ่มบุคคลดังกล่าว จึงไม่ควรไปเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางพลศึกษา

2. ปัญหาด้านนโยบายของรัฐบาล

นโยบายของรัฐบาลเกี่ยวกับแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติที่ผ่านมาแล้วรวม 5 ฉบับ นับตั้งแต่แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531 - 2539) ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2540 - 2544) ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2545 - 2549) ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2550 - 2554) และฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555 - 2559) ซึ่งแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติทุกฉบับดังกล่าว ยังไม่บรรลุผลสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากขาดการสร้างความเข้าใจให้ทุกฝ่ายทราบ หรือขาดการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ซึ่งจะช่วยในการจัดลำดับความสำคัญของยุทธศาสตร์แต่ละยุทธศาสตร์ ว่าภายในยุทธศาสตร์นั้น มีมาตรการและแนวทางตามลำดับความสำคัญอย่างไร ที่จะต้องจัดทำแผนงานและโครงการรองรับต่อไป รวมทั้งร่วมกันตรวจสอบว่าเป้าหมายของแผนงานและโครงการของหน่วยงานต่าง ๆ สอดคล้องกับเป้าหมายหลักโดยรวมของยุทธศาสตร์ ตลอดจนร่วมกันพิจารณาความสอดคล้องของแผนงานและโครงการเหล่านั้น เพื่อประหยัดทรัพยากรและ ลดความซ้ำซ้อนในการดำเนินงาน เมื่อแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติทั้ง 4 ฉบับขาดการมีส่วนร่วม จึงทำให้การนำแผนไปปฏิบัติไม่บรรลุผลเท่าที่ควร อีกทั้งมีการปฏิบัติงานซ้ำซ้อนกัน เช่น กระทรวงสาธารณสุข กำหนดยุทธศาสตร์พัฒนาสุขภาพแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (2550 - 2554) เน้นด้านการส่งเสริมการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ ซึ่งงานดังกล่าวจะเป็นงานของกรมพลศึกษา (เดิม) การกีฬาแห่งประเทศไทย หรือกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

เมื่อแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555 - 2559) ได้สิ้นสุดไปแล้ว ซึ่งสาระสำคัญของแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555 - 2559) ประกอบด้วย 6 ยุทธศาสตร์ ดังนี้

1. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาขั้นพื้นฐาน
2. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อมวลชน
3. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ
4. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพ
5. ยุทธศาสตร์การพัฒนาวissenschaftและเทคโนโลยี
6. ยุทธศาสตร์การบริหารการกีฬา

จากผลการประเมินแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555 - 2559) สรุปได้
ดังนี้

1. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาขั้นพื้นฐาน มีวัตถุประสงค์ 3 ข้อ 7 ตัวชี้วัด พบว่าไม่มีวัตถุประสงค์ใดที่ดำเนินงานเป็นไปตามเป้าหมาย
2. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อมวลชน มีวัตถุประสงค์ 1 ข้อ 3 ตัวชี้วัด พบว่าไม่มีวัตถุประสงค์ใดที่ดำเนินงานเป็นไปตามเป้าหมาย
3. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ มีวัตถุประสงค์ 5 ข้อ 10 ตัวชี้วัด พบว่า มีวัตถุประสงค์ที่เป็นไปตามเป้าหมาย คือ วัตถุประสงค์ข้อที่ 4 ตัวชี้วัดที่ 1, 2 และ 4 วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ตัวชี้วัดที่ 3 วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 ตัวชี้วัดที่ 1 และวัตถุประสงค์ข้อที่ 5 ตัวชี้วัดที่ 1 สำหรับวัตถุประสงค์ที่ไม่เป็นไปตามเป้าหมายคือวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ตัวชี้วัดที่ 3 และ 5 วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ตัวชี้วัดที่ 1 และวัตถุประสงค์ข้อที่ 4 ตัวชี้วัดที่ 1
4. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพ มีวัตถุประสงค์ 5 ข้อ 14 ตัวชี้วัด พบว่า มีวัตถุประสงค์ที่ดำเนินงานเป็นไปตามเป้าหมาย คือ วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ตัวชี้วัดที่ 1, 2 และ 3 วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ตัวชี้วัดที่ 2 และ 3 วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 ตัวชี้วัดที่ 1 และ 2 วัตถุประสงค์ข้อที่ 5 ตัวชี้วัดที่ 1 สำหรับวัตถุประสงค์ที่ดำเนินงานไม่เป็นไปตามเป้าหมาย พบในวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ตัวชี้วัดที่ 1, 4 และ 5 วัตถุประสงค์ข้อที่ 4 ตัวชี้วัดที่ 1 และ วัตถุประสงค์ข้อที่ 5 ตัวชี้วัดที่ 2 และ 3
5. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา มีวัตถุประสงค์ 3 ข้อ 10 ตัวชี้วัดพบว่า วัตถุประสงค์ที่ดำเนินงานเป็นไปตามเป้าหมาย คือวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ตัวชี้วัดที่ 1 และ 2 วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ตัวชี้วัดที่ 1 วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 ตัวชี้วัดที่ 1, 2 และ 3 สำหรับวัตถุประสงค์ที่ดำเนินการไม่เป็นไปตามเป้าหมายพบในวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ตัวชี้วัดที่ 3 วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ตัวชี้วัดที่ 2 และ 3 วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 ตัวชี้วัดที่ 4
6. ยุทธศาสตร์การบริหารการกีฬา มีวัตถุประสงค์ 2 ข้อ 10 ตัวชี้วัด พบว่า มีวัตถุประสงค์ที่ดำเนินงานเป็นไปตามเป้าหมาย คือ วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ตัวชี้วัดที่ 1, 4 และ 8 สำหรับวัตถุประสงค์ที่ไม่เป็นไปตามเป้าหมาย พบในวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ตัวชี้วัดที่ 2, 3, 5, 6 และ 7 และวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ตัวชี้วัดที่ 1 และ 2

สรุปผลการประเมินการนำแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555 - 2559) ลงสู่ภาคปฏิบัติที่ผ่านมานั้น ทั้ง 6 ยุทธศาสตร์ดังกล่าว ยังขาดความสมบูรณ์และยังไม่ปรากฏเป็นรูปธรรมอย่างน่าพึงพอใจ

ดังนั้นสรุปได้ว่า แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ทั้ง 5 ฉบับที่ดำเนินการไปแล้วในแต่ละรัฐบาลนั้น ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร รัฐบาลไม่เห็นความสำคัญของนโยบายตามแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ทั้ง 4 ฉบับ ทำให้ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้

3. ปัญหาด้านหน่วยงานที่รับผิดชอบการศึกษา

หน่วยงานเกี่ยวกับการศึกษาดังแต่สมัยกรุงรัตนโกสินทร์เป็นต้นมา พบว่า ประเทศไทยยังไม่มีหน่วยงานที่ดูแล รับผิดชอบด้านการพลศึกษาอย่างจริงจัง ถึงจะมีส่วนที่เกี่ยวข้องบ้าง ก็ยังไม่เต็มรูปแบบอย่างชัดเจน เช่น เมื่อมีกระทรวงธรรมการก็มีหน้าที่หลักในการจัดการศึกษา ซึ่งก็ยังมีส่วนที่เล็งเห็นความสำคัญของการพลศึกษาอยู่บ้าง จึงจัดให้เป็น องค์กรหนึ่งทางการศึกษา โดยจัดตั้งกรมพลศึกษาขึ้นในกระทรวงศึกษาธิการ มีหน้าที่ รับผิดชอบการศึกษา แต่เป็นหน่วยงานเล็ก ๆ จึงมีงานด้านการพลศึกษาในระดับหนึ่งเท่านั้น โดยเน้นด้านการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา ในโรงเรียนทั้งระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา จัดกิจกรรมพลศึกษาให้ประชาชน และผลิตครูพลศึกษา เมื่อรัฐบาลได้จัดตั้งการศึกษาแห่งประเทศไทย ทำหน้าที่พัฒนากีฬาสู่ความเป็นเลิศ ก็เป็นเพียงองค์กร รัฐวิสาหกิจ ไม่สามารถประสานนโยบายกับหน่วยงานระดับกระทรวงต่าง ๆ ได้ จึงทำให้การพลศึกษา และกีฬาไม่เจริญก้าวหน้าเท่าที่ควร จนในปี พ.ศ. 2545 รัฐบาลนายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ได้ปฏิรูประบบราชการ จึงได้มีกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเกิดขึ้น ทำหน้าที่ดูแลการท่องเที่ยว และกีฬา แต่เนื่องจากภารกิจของทั้งสองภารกิจไม่สอดคล้องกันนัก จึงมีแนวนโยบายจะปรับปรุง กระทรวงนี้ใหม่ ซึ่งกำลังอยู่ในช่วงเวลาของการดำเนินการ จึงเห็นได้ว่าหน่วยงานที่ได้รับผิดชอบ การพลศึกษาเป็นหน่วยงานที่เล็ก และไม่ได้รับความสำคัญ รัฐบาลไม่เร่งพัฒนาด้านการพลศึกษา ทั้งที่การพลศึกษาจะส่งผลดีต่อสุขภาพของประชาชน ซึ่งจะเป็นการ “กันไว้ดีกว่าแก้” คือ ควร ส่งเสริมให้ประชาชนออกกำลังกาย หรือเล่นกีฬาเพื่อให้ร่างกายแข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ ดีกว่าการจ่ายเงินเพื่อรักษาโรคตามโครงการ 30 บาท

แม้ว่าปัจจุบันมีหน่วยงานทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่น ทำหน้าที่ส่งเสริมด้าน การกีฬาและการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพแล้ว แต่ปัญหาที่พบคือ องค์กรที่ทำงานส่งเสริมกีฬาและ การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพทั้งหลายยังขาดเป้าหมายร่วมกัน ขาดการบูรณาการในระดับจังหวัด ขาดองค์ความรู้และฐานข้อมูล

สรุปว่า หน่วยงานที่รับผิดชอบการศึกษาเป็นหน่วยงานเล็ก ๆ ไม่สามารถประสาน กับหน่วยงานอื่น ๆ ระดับกระทรวงได้

4. ปัญหาการขาดครูพลศึกษา

ปัญหาขาดครูพลศึกษาในโรงเรียนนั้นมีมานาน เนื่องจากไม่มีงบประมาณในการรับครูใหม่เข้ามาปฏิบัติการสอน ปัญหาขาดครูพลศึกษาที่ไม่มีวุฒิตรงกับวิชาที่สอน จึงต้องแก้ปัญหาโดยการให้ครูผู้ฝึกสอนอื่น ๆ มาสอนแทน ซึ่งครูเหล่านั้นยังไม่เข้าใจในหลักการพลศึกษา บางคนคิดว่าวิชาพลศึกษาถือเป็นชั่วโมงพักผ่อนของนักเรียน ปล่อยให้ให้นักเรียนเล่นได้ตามลำพัง สามารถสอนโดยการสั่งจากห้องพักครู ไม่จำเป็นต้องเตรียมการสอน การสอนและการใช้คะแนนวิชาพลศึกษา เป็นเรื่องที่ไม่เสียเวลา เนื่องจากผู้เรียนไม่ต้องใช้สติปัญญาในการเรียน นักเรียนสามารถเล่นนอกเวลาเรียนได้ เพราะฉะนั้นจึงไม่จำเป็นต้องมีวิชาพลศึกษาในหลักสูตรแต่ในความเป็นจริงแล้ว การสอนพลศึกษาจะได้ผลดี ผู้สอนจะต้องมีวุฒิทางด้านพลศึกษาโดยตรง เพื่อที่จะได้ถ่ายทอดวิชาความรู้ เจตคติและเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียน รวมทั้งจะเป็นหลักประกันที่ทำให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นได้ (C.A. Bucher. 1970 : 154) และในการสอนพลศึกษาควรให้ครูที่มีวุฒิทางการพลศึกษาเป็นผู้สอน ครูที่มีอายุน้อยกว่าจะมีความสามารถในการสอนพลศึกษามากกว่าครูที่มีอายุมาก ครูชายจะมีความสามารถมากกว่าครูหญิง (วิชญ์ กล้าวิจารณ์. 2533 : 18)

ครูพลศึกษาที่มีวุฒิพลศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า จะมีความรู้ความเข้าใจในหลักสูตรและวิธีการสอนพลศึกษาเป็นอย่างดี ส่วนครูที่ไม่มีวุฒิทางพลศึกษา มักจะปล่อยให้ให้นักเรียนเล่นกันตามลำพัง เนื่องจากไม่มีหลักการและวิธีการสอนที่ถูกต้อง มักเอาชั่วโมงพลศึกษาไปทำอย่างอื่น (ทรงเดช เสมอคำ. 2528 : 20)

จากยุทธศาสตร์ 4 ปี สร้างกีฬาชาติ (พ.ศ. 2548 - 2551) ได้เสนอยุทธศาสตร์การพัฒนา กีฬาขั้นพื้นฐาน ซึ่งระบุไว้ว่า ได้จัดแผนงานส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการพลศึกษาในสถานศึกษา เนื่องจากพบว่า โรงเรียนทั่วประเทศ จำนวน 30,000 โรงเรียน มีครูพลศึกษาเพียง 14,000 คน ยังขาดอีก 16,000 คน จึงเป็นที่ประจักษ์แล้วว่า มีปัญหาด้านการขาดครูพลศึกษาเป็นปัญหาที่ต้องเร่งแก้ไข กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเข้าถึงได้จากเว็บไซต์ <http://www.mots.go.th>

ดังนั้นปัญหาการขาดครูพลศึกษามีมานานอย่างต่อเนื่อง การแก้ปัญหาของโรงเรียน โดยการจัดครูที่ไม่มีวุฒิทางพลศึกษามาสอนแทน เพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปก่อน เนื่องจากขาดอัตราการบรรจุครูพลศึกษา

5. ปัญหาด้านการสอนพลศึกษา

ปัญหาสืบเนื่องมาจากครูที่สอนพลศึกษาไม่มีวุฒิการศึกษาทางพลศึกษาโดยตรง และปัญหาที่สืบเนื่องมาจากวิธีการสอนของครูไม่มีประสิทธิภาพ ส่งผลกระทบต่อนักเรียน ซึ่งปัญหา ที่มีดังนี้

5.1 ผู้เรียนไม่มีความรักในการออกกำลังกาย ปัญหาดังกล่าว ดร.สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ ผู้อำนวยการสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา ได้กล่าวไว้ในกรณีศึกษา กรณีกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาว่า ครูพลศึกษาไม่สามารถสอนให้ผู้เรียนรัก และมีนิสัยในการออกกำลังกายหรือเล่นกีฬา ครูเพียงแต่สอนให้เล่นกีฬาเป็น ให้ออกกำลังกายได้ แต่ยังไม่สามารถเสริมสร้างทัศนคติที่ดีในการออกกำลังกายหรือเล่นกีฬา จนเกิดเป็นนิสัยติดตัวไปตลอดชีวิต

5.2 ผู้สอนมุ่งหวังมากเกินไป ครูผู้สอนมีความมุ่งมั่นสอนเพื่อให้เด็กมีความเป็นเลิศทางการกีฬามากกว่ารู้คุณค่าของการออกกำลังกายด้านต่าง ๆ เนื่องจากมีความคิดว่าการสอนให้เด็กเป็นนักกีฬาจะทำชื่อเสียงให้ครูผู้สอนและสถานศึกษา ทำให้เด็กอื่น ๆ ที่มีความสามารถทางการกีฬาไม่ถึงเกณฑ์ก็จะถูกละเลยจากครูผู้สอน เด็กกลุ่มนี้ก็จะเกิดความท้อแท้ มีเจตคติไม่ดีต่อวิชาพลศึกษาและกีฬา จึงให้ความสนใจในกิจกรรมพลศึกษาน้อยลง

5.3 ผู้สอนไม่ตั้งใจในการปฏิบัติการสอน ไม่มีการเตรียม การวางแผนการเรียนการสอน ทำให้ผลการเรียนไม่บรรลุวัตถุประสงค์

5.4 ครูผู้สอนไม่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนที่ปลูกฝังบุคลิกภาพที่พึงประสงค์ เช่น ความมีระเบียบวินัย ความมีน้ำใจนักกีฬา ศิลธรรม จริยธรรม ความเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี

5.5 ครูผู้สอนขาดความเข้าใจในปรัชญาพลศึกษา ทำให้มุ่งสอนฟุตบอล บาสเกตบอล หรือวอลเลย์บอลให้แก่ักเรียนเท่านั้น ไม่ได้ตระหนักว่าต้องสอนนักเรียนเพื่อให้นักเรียนได้รับการศึกษาโดยวิธีการของการพลศึกษาที่สอนหรือให้การศึกษแก่ักเรียนให้เป็นคนดี เป็นคนที่ดี ต้องการของสังคม โดยวิธีการของกีฬาต่าง ๆ เหล่านั้นเป็นเครื่องมือ

5.6 จำนวนชั่วโมงสำหรับพลศึกษาในแต่ละสัปดาห์น้อยมาก ทำให้ผู้สอนไม่สามารถจัดการเรียนการสอนจนทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีได้

5.7 จำนวนผู้เรียนแต่ละชั้นมากเกินไป ไม่สามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้สนองความต้องการและความถนัดของแต่ละบุคคลได้ ตลอดจนวัสดุอุปกรณ์ไม่พอเพียง

สรุปได้ว่า ปัญหาการขาดบุคลากรด้านการสอนพลศึกษามีหลายประการ ได้แก่ ผู้สอนไม่มีหลักการสอนในวิชาชีพ ทำให้ผู้เรียนไม่มีความรักในการออกกำลังกาย ผู้สอนมีความมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีความเป็นเลิศด้านการกีฬา ผู้สอนไม่ตั้งใจในการปฏิบัติการสอน ผู้สอนไม่สามารถจัดกิจกรรมให้บรรลุจุดประสงค์ได้ ผู้สอนขาดความเข้าใจในปรัชญาพลศึกษา จำนวนชั่วโมงสำหรับพลศึกษามีน้อย จำนวนผู้เรียนแต่ละชั้นมากเกินไป จึงส่งผลต่อคุณภาพการสอนพลศึกษา ก่อให้เกิดปัญหาการเรียนการสอน

6. ปัญหาขาดสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก

ผลจากการสำรวจปัญหาและแนวทางแก้ไขในการจัดกิจกรรมพลศึกษา เพื่อพัฒนาเยาวชน พบว่า ส่วนใหญ่สถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก อยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง ทั้งจำนวนและคุณภาพ กล่าวคือมีสถานที่สำหรับการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาน้อยมาก ที่มีอยู่ก็มีสภาพชำรุดทรุดโทรม ก่อให้เกิดอันตราย ส่วนอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกที่น้อยมาก ผู้ที่ประสงค์จะออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาใดต้องเตรียมอุปกรณ์กีฬามาเอง นอกจากนี้ผู้ฝึกสอนยังมีราคาแพง ผู้ปกครองต้องใช้จ่ายมากในการซื้อหาอุปกรณ์การกีฬาร่วมกิจกรรม จึงไม่สะดวกและไม่เข้าร่วมกิจกรรมทางพลศึกษาที่ลูกหลานของตนชอบ หันไปสนใจการเล่นกีฬาอื่น ๆ ที่ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายมาก สำหรับในด้านสถานที่เล่นกีฬาและออกกำลังกายนั้น ในหลาย ๆ จังหวัดของประเทศไทย ขาดการดูแล ขาดการบำรุงรักษา ปล่อยให้ทรุดโทรม และไม่สามารถใช้เป็นสถานที่ประกอบกิจกรรมทางพลศึกษาได้ รัฐบาลควรเร่งให้หน่วยงานรับผิดชอบดำเนินการแก้ไข ปรับปรุง เพื่อให้ประชาชนได้มีสถานที่สำหรับเล่นกีฬาและออกกำลังกายได้

สรุปได้ว่า ปัญหาด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการประกอบกิจกรรมทางพลศึกษาทุกรูปแบบ มีไม่เพียงพอกับจำนวนคนที่เข้าร่วมกิจกรรมทางพลศึกษา และพบว่าอุปกรณ์มีน้อย มีการชำรุดทรุดโทรม เนื่องจากขาดการดูแลเอาใจใส่

7. ปัญหาด้านงบประมาณ

การประกอบกิจกรรมทางพลศึกษาทุกรูปแบบ จำเป็นจะต้องเกี่ยวข้องกับสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ในการเล่นหรือฝึกปฏิบัติทั้งสิ้น ซึ่งสิ่งต่าง ๆ จะต้องใช้งบประมาณในการก่อสร้างสถานที่ จัดซื้อจัดหาวัสดุ อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ตลอดจนการจ้างบุคลากร เจ้าหน้าที่ทางพลศึกษามาดำเนินการบริหารจัดการ เรื่องการบริหารงานองค์กร การบริหารจัดการเรื่องสาธารณูปโภคต่าง ๆ ซึ่งในแต่ละปีงบประมาณนั้น จำเป็นต้องใช้งบประมาณเป็นจำนวนมาก เนื่องจากเป็นงานด้านบริการ มักจะพบปัญหาเกี่ยวกับการจัดสรรงบประมาณน้อยเกินไป

สรุปได้ว่า ปัญหาด้านงบประมาณคือ ได้รับงบประมาณไม่เพียงพอ กับรูปแบบกิจกรรมที่จะต้องดำเนินงานให้ประสบความสำเร็จและมีคุณภาพ

แนวทางการแก้ไขปัญหาเพื่อพัฒนาการพลศึกษาและกีฬา

ภายหลังจากประชากรไทยเริ่มประสบปัญหาทางด้านสุขภาพกายและสุขภาพจิตกันมากขึ้น ทุกฝ่ายจึงมีความเห็นว่า การพลศึกษา หรือกิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา น่าจะเป็นกิจกรรมที่ช่วยแก้ปัญหาดังกล่าว เพื่อการพัฒนาประชากรได้ ดังนั้น การกีฬาจึงถูกให้เป็นยุทธศาสตร์ที่รัฐบาลกำหนดให้เป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศ

รัฐบาลไทยได้พยายามส่งเสริมและพัฒนาการกีฬามาตามลำดับอย่างต่อเนื่อง ทว่ารัฐบาลได้กำหนดนโยบายการพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ และมีการประกาศใช้แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติที่ผ่านมาถึง 4 ฉบับ คือ แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531 - 2539) แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2540 - 2544) แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2545 - 2549) และแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2550 - 2554) แต่อย่างไรก็ตาม การพลศึกษาและการกีฬาของชาติ ก็ยังไม่เจริญก้าวหน้าและมีมาตรฐานสูงขึ้นเท่าที่ควร ทั้งนี้ เนื่องจากเป็นการให้ความสำคัญเพียงการกำหนดนโยบายและประกาศใช้แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติเท่านั้น ขาดการนำนโยบายและแผนไปสู่การปฏิบัติ รัฐบาลให้ความสนใจด้านการกีฬาก็ต่อเมื่อประชาชนให้ความสนใจและภาคภูมิใจกับนักกีฬาที่ชนะเลิศกับการแข่งขันกีฬาระบบนานาชาติเท่านั้น จึงขาดการจัดสรรทรัพยากรเพื่อส่งเสริม และพัฒนาการกีฬาอย่างเพียงพอและต่อเนื่อง ทำให้คุณค่าและคุณประโยชน์ของการกีฬาต่อการพัฒนาสุขภาพของประชาชน การพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม ความเป็นเอกภาพของคนในชาติ และความมั่นคงของประเทศไม่ปรากฏผลเท่าที่ควร ทำให้ขาดโอกาสในการพัฒนาประเทศไปสู่ความมั่นคง การเป็นผู้นำในภูมิภาคและการแข่งขันกับประชาคมโลก รัฐบาลควรดำเนินการจัดตั้งองค์กรระดับชาติ ในลักษณะกระทรวงกีฬา หรือทบวงกีฬา เพื่อให้เป็นองค์กรหลักในการดำเนินงาน และการจัดสรรทรัพยากรในการดำเนินงานให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อนำการกีฬาไปใช้ในการสร้างคุณค่า ครอบคลุมทุกด้านทั้งทางด้านการพัฒนาสุขภาพ ด้านเศรษฐกิจและด้านสังคม ตามที่นานาชาติอารยประเทศได้ดำเนินการและประสบผลสำเร็จมาแล้ว โดยมีแนวทางการแก้ไขปัญหา เพื่อพัฒนาการพลศึกษาและการกีฬาดังนี้

1. ด้านโครงสร้าง การบริหารจัดการการกีฬาของชาติ

การจัดตั้งองค์กรด้านการกีฬาให้เป็นองค์กรหลักของประเทศ ที่มีศักยภาพในการดำเนินงานด้านการกำหนดนโยบาย แผนมาตรฐานการดำเนินงาน การส่งเสริม สนับสนุน การกำกับดูแล การติดตามประเมินผล และรายงานผลอย่าง มีประสิทธิภาพ มีศักยภาพในการจัดสรรงบประมาณและทรัพยากรในการดำเนินงาน การผลิตและการพัฒนาบุคลากร การประสาน การดำเนินงานกับองค์กร ทั้งภาครัฐและเอกชน ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ

2. ด้านองค์กร

เพื่อให้มีองค์กรที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการดำเนินงานด้านการส่งเสริม และการพัฒนา กีฬา เป็นผู้กำหนดนโยบายและทิศทางการดำเนินงานด้านการศึกษา ให้มีเอกภาพในการบริหารจัดการ การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ

3. ด้านมาตรฐาน

องค์กรกีฬาระดับชาติ จะกำหนดมาตรฐานในการดำเนินการทั้งทางด้านการบริหาร จัดการกีฬา ให้หน่วยงานและบุคลากรทุกฝ่าย ถือปฏิบัติให้เป็นไปอย่างถูกต้อง เหมาะสม เสมอภาค ทั่วถึงและมีคุณภาพ

4. ด้านบุคลากร

องค์กรกีฬาระดับชาติ จะกำหนดแผนงานและแนวทางในการผลิตและพัฒนาบุคลากร กีฬาทุกระดับและทุกประเภทอย่างต่อเนื่องและมีคุณภาพ ประสานการดำเนินงานกับหน่วยงาน ใช้นัก บุคลากรอย่างเป็นระบบทั้งการบรรจุแต่งตั้งและการพัฒนา

5. การสนับสนุนจากรัฐบาล

รัฐบาลควรจัดตั้งหน่วยงานด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาแห่งชาติขึ้นให้เป็นองค์กรหลัก ทางด้านการให้บริการทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาของชาติ และควรตั้งศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติ เพื่อ การพัฒนากีฬาสู่ความเป็นเลิศและยั่งยืนต่อไป จะเห็นได้ว่า รัฐบาลควรตั้งกระทรวงกีฬาขึ้น เพื่อ ดำเนินการตามภารกิจข้างต้น

6. การส่งเสริมให้ประชาชนเห็นความสำคัญของการออกกำลังกาย

ควรส่งเสริมให้เด็ก เยาวชน และประชาชน เห็นความสำคัญของการออกกำลังกายและ เล่นกีฬา รวมทั้งปลูกฝังอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เด็กและเยาวชนทั้งในและนอกระบบการศึกษา ออกกำลังกายอย่างจริงจัง เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต

7. การส่งเสริมให้มีอาสาสมัคร

ควรส่งเสริมให้มีทั้งอาสาสมัคร ผู้นำด้านการกีฬาในระดับท้องถิ่น

8. การส่งเสริมกีฬาในโรงเรียน

ควรส่งเสริมให้ทุกโรงเรียนมีครูพลศึกษาอย่างน้อยโรงเรียนละ 1 คน หรือส่งเสริม พัฒนา ให้ครูทุกคนมีความรู้ในด้านการออกกำลังกายและเล่นกีฬา เพื่อที่จะนำไปใช้ในการถ่ายทอด ให้ความรู้เรื่องสุขภาพ พลานามัย การออกกำลังกาย การเล่นกีฬาให้กับนักเรียน โดยสนับสนุนให้มีการสร้างและพัฒนาสนามกีฬาของโรงเรียนให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน

9. การสนับสนุนสวนสุขภาพ

ควรสนับสนุนให้อำเภอมีสวนสุขภาพให้หน่วยงานต่าง ๆ มีส่วนร่วมรับผิดชอบในการพัฒนาการกีฬาเพื่อสุขภาพ

10. สนับสนุนการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

ควรใช้กีฬาเป็นสื่อในการรวบรวมกิจกรรมเพื่อใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์เพื่อเสริมสร้างควมมีวินัย ความสามัคคี ความมีคุณธรรมและเพื่อป้องกันยาเสพติด

11. การสนับสนุนให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมด้านกีฬา

ส่งเสริมให้แต่ละภูมิภาคหรือท้องถิ่น มีองค์กรนำการพัฒนาการกีฬา ที่เป็นกระบวนการอย่างต่อเนื่อง

12. การส่งเสริมกีฬาสำหรับบุคคลพิเศษ

ส่งเสริมให้มีการกำหนดเป็นแนวทางในโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ มีผู้นำทางนันทนาการ การออกกำลังกายและการเล่นกีฬาให้กับบุคคลกลุ่มพิเศษ เช่น กลุ่มคนพิการ ผู้สูงอายุ ชาวเขา ชาวเล เป็นต้น

13. การส่งเสริมให้มีนันทนาการในสถานประกอบการ

ส่งเสริมให้มีการกำหนดเป็นแนวทางในโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ มีผู้นำด้านนันทนาการ การออกกำลังกาย และการเล่นกีฬาให้แก่พนักงาน

14. การส่งเสริมการแข่งขันกีฬาในระดับท้องถิ่น

ควรพัฒนาระบบการจัดแข่งขันกีฬาแห่งชาติ โดยไม่ให้มีระบบการซื้อตั๋วและให้จังหวัดมีส่วนร่วมในการจัดการแข่งขันมากขึ้น

15. การพัฒนาบุคลากรด้านกีฬา

ควรพัฒนาบุคลากรด้านการจัดการและการบริการการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬาให้มีปริมาณและคุณภาพ

16. การจัดตั้งสถาบันผลิตผู้นำด้านกีฬา

ควรจัดตั้งสถาบันผลิตผู้ฝึกสอนกีฬาและผู้นำกีฬา โดยร่วมมือกับสถาบันการศึกษา

17. ส่งเสริมการจัดตั้งชมรมทั้งในภาครัฐและเอกชน

ควรส่งเสริมสนับสนุนองค์กรและภาครัฐและภาคเอกชน ให้มีการจัดตั้งชมรม สโมสร สมาคมกีฬา เพื่อการอาชีพให้แพร่หลาย ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

18. การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการกีฬา

ควรนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางการกีฬามาช่วยส่งเสริม และพัฒนาการกีฬาของชาติให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

19. การกำหนดแผนพัฒนาด้านกีฬา

ให้ทุกหน่วยงานที่ทำหน้าที่ด้านกีฬา ร่วมมือจัดทำแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 โดยเชิญผู้บริหารหน่วยงานปฏิบัติ นักวิชาการ สมาคมเข้าร่วมปฏิบัติการจัดทำแผนที่มีความชัดเจน ทั้งเป้าหมาย กิจกรรม โครงการ บุคลากร และงบประมาณ

20. การกำหนดหน่วยงานดูแลด้านกีฬา

ควรให้จังหวัดได้มีการทำแผนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนากีฬาจังหวัด โดยการจัดทำเป็นแผนระยะยาวและต่อเนื่อง รวมทั้งหน่วยงานที่จังหวัดรับผิดชอบ การประสานงาน การดำเนินงาน ด้านกีฬา

21. การประสานงานด้านกีฬาระหว่างหน่วยงาน

การกีฬาแห่งประเทศไทย ควรเป็นองค์กรกลางประสานแผนพัฒนาและแผนปฏิบัติการ ด้านการกีฬาอย่างต่อเนื่องกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดการดำเนินงานอย่างสอดคล้องกับแผน และครบตามที่กำหนดไว้ในแผน

22. การสนับสนุนกีฬาในระดับท้องถิ่น

ควรส่งเสริมให้ชมรมกีฬาและสมาคมกีฬาในระดับจังหวัดและอำเภออย่างต่อเนื่อง และมีการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

23. การสนับสนุนอุปกรณ์กีฬา

รัฐควรจัดให้มีอุปกรณ์กีฬา และสิ่งอำนวยความสะดวกในการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬาให้พร้อมทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค และส่งเสริมให้มีการผลิตอุปกรณ์

24. การประชาสัมพันธ์

ควรส่งเสริมและสนับสนุนให้หน่วยงานของรัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานภาครัฐเข้ามามีส่วนร่วมและมีบทบาทมากขึ้น ในการพัฒนากีฬาของชาติ รวมทั้งมีส่วนในการรณรงค์และ การประชาสัมพันธ์เพื่อการพัฒนาการกีฬา

25. การออกข้อกำหนด ระเบียบต่างๆ ด้านกีฬา

ควรจัดตั้งทุกเพื่อพัฒนาการกีฬาอย่างมีระบบ และต่อเนื่องทั้งในระดับประเทศและท้องถิ่น ควรออกกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและสนับสนุนการกีฬา รวมทั้งควรสร้างขวัญและกำลังใจให้แก่นักกีฬาที่น่าชื่อเสียงเกียรติภูมิมาสู่ประเทศ หรือภายหลังการเข้าร่วมทีมชาติให้มี มาตรฐานการครองชีพที่ดี

26. การบริหารจัดการเอกสารด้านกีฬา

ควรสร้างเอกสารในการบริหารและการดำเนินการด้านการกีฬาของประเทศ

27. การสนับสนุนระบบสารสนเทศด้านกีฬา

การพัฒนาสารสนเทศให้มีมาตรฐานและทันสมัย

28. การกำกับ ติดตามผลการดำเนินงาน

ควรมีการกำกับ ติดตามและประเมินผล แผนงานด้านการพัฒนาการกีฬาอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

29. การทบทวนข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ควรมีการทบทวนพระราชบัญญัติการกีฬาให้เหมาะสมกับยุคสมัย และปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการกีฬาอย่างจริงจัง

30. การสร้างงานด้านกีฬา

ควรส่งเสริมให้ใช้กีฬาเป็นสื่อในการสร้างงานให้กับประชาชน

สรุปได้ว่าแนวทางในการแก้ไขปัญหาเพื่อการพัฒนาการพลศึกษานั้น การดำเนินการให้ทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย แผนงานและการปฏิบัติ เร่งรัดให้ดำเนินการอย่างจริงจัง จนบรรลุเป้าหมายที่วางไว้

สรุปท้ายบท

ปัญหาเกี่ยวกับการพลศึกษาในประเทศไทยมีมากมายและมีมานาน บางส่วนได้รับการแก้ไขและแก้ไขไปได้ระดับหนึ่ง แต่ก็ยังพบปัญหาเพิ่มขึ้นและรุนแรงอีกหลายประการ เช่น ประชาชนขาดความรู้ ความเข้าใจในหลักการพลศึกษา ปัญหาด้านนโยบายของรัฐบาล ปัญหาด้านหน่วยงานที่รับผิดชอบ ปัญหาการขาดครูพลศึกษา ปัญหาการสอนพลศึกษา ปัญหาการขาดสถานที่อุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวก และปัญหาด้านงบประมาณ

สำหรับการแก้ปัญหาดังกล่าว รัฐบาลทุกสมัยได้พยายามกำหนดนโยบายในแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติมาแล้ว จำนวน 5 ฉบับ นับตั้งแต่ พ.ศ. 2531 เป็นต้นมาจนถึง พ.ศ. 2559 ก็พบว่าแก้ปัญหาได้เพียงระดับหนึ่งเท่านั้น ยังไม่บรรลุวัตถุประสงค์เท่าที่ควร จนกระทั่งมีการจัดตั้งองค์กรระดับชาติในลักษณะกระทรวงกีฬา จึงเป็นองค์กรหลักในการดำเนินงานด้านการพลศึกษาให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามนโยบายอย่างมีประสิทธิภาพ สร้างคุณค่าให้ครอบคลุมทั้งด้านการพัฒนาสุขภาพ เศรษฐกิจ และสังคม ทัดเทียมอารยประเทศ โดยมีแนวทางพัฒนาการพลศึกษาและการกีฬาในการแก้ไขปัญหาเพื่อพัฒนาการพลศึกษาและการกีฬา ดังนี้

1. ด้านโครงสร้าง การบริหารจัดการกีฬาของชาติทุกองค์กรให้มีศักยภาพ
2. ด้านองค์กร มีหน้าที่รับผิดชอบอย่างมีเอกภาพ นำนโยบายสู่การปฏิบัติ
3. ด้านมาตรฐานในการดำเนินการทุกหน่วยงานทุกภาคส่วน

4. ด้านบุคลากรมีการพัฒนา และผลิตบุคลากรระดับชาติทุกประเภท
5. จัดตั้งหน่วยงานด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาแห่งชาติขึ้น
6. ให้การสนับสนุนส่งเสริม เด็ก เยาวชน และประชาชนในกิจกรรมออกกำลังกาย
7. ส่งเสริมให้มีอาสาสมัครผู้นำด้านการกีฬาทุกท้องถิ่น
8. ส่งเสริมในการผลิตครูพลศึกษาอย่างน้อยโรงเรียนละ 1 คน
9. สนับสนุนให้ทุกอำเภอมีสวนสุขภาพเพื่อการออกกำลังกาย
10. ใช้กิจกรรมการกีฬาเป็นสื่อในการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์สังคมต่าง ๆ
11. ส่งเสริมให้กลุ่มโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ มีผู้นำทางนันทนาการและกีฬา
12. ส่งเสริมให้มีผู้นำทางนันทนาการและเล่นกีฬากับบุคคลพิการ และสูงอายุ
13. คัดค้านระบบการซื้อตัวนักกีฬาในการแข่งขันกีฬาระดับชาติ
14. จัดตั้งสถาบันผลิตผู้ฝึกสอนกีฬา และสนับสนุนในการตั้งชมรมกีฬา
15. ควรนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางการกีฬา มาพัฒนาการกีฬา
16. ให้ทุกหน่วยงานที่มีหน้าที่ด้านกีฬา ร่วมมือจัดทำแผนพัฒนาการกีฬา
17. การกีฬาแห่งประเทศไทยควรเป็นองค์กรกลาง ประสานงานกับทุกหน่วยงาน
18. ส่งเสริมให้มีชมรมกีฬาและสมาคมกีฬาในระดับจังหวัดและอำเภอทั่วถึง
19. รัฐควรจัดสรรงบประมาณในการจัดซื้อจัดหาอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก
20. ส่งเสริมและสนับสนุนให้ทุกหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน มีบทบาทในการพัฒนา

กีฬาชาติ

21. ควรจัดตั้งกองทุนเพื่อพัฒนาการกีฬาอย่างต่อเนื่อง ในระดับท้องถิ่นและประเทศ
22. ควรสร้างเอกสารในการบริหารและการดำเนินการด้านการกีฬาของประเทศ
23. ควรพัฒนาระบบสารสนเทศให้มีมาตรฐานและทันสมัย

คำถามท้ายบท

จงตอบคำถามต่อไปนี้

1. จงสรุปเชิงวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการพลศึกษาในประเทศไทย ตามประเด็นพอสังเขป
2. จงบอกแนวทางการแก้ปัญหา เพื่อพัฒนาการพลศึกษาและการกีฬาที่สำคัญ ๆ พอสังเขป
3. ท่านคิดว่าปัญหาหลักเกี่ยวกับการพลศึกษาในประเทศไทยคืออะไร สรุปพอสังเขป
4. องค์กรกีฬาระดับชาติที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลกิจกรรมกีฬาขั้นพื้นฐานและมวลชนคือ

องค์กรใดและต้องทำหน้าที่อย่างไรบ้าง

5. องค์กรกีฬาระดับชาติที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลกิจกรรมกีฬาสู่ความเป็นเลิศและกีฬาอาชีพ คือองค์กรใดและต้องทำหน้าที่อย่างไรบ้าง

6. จงอธิบายสาระของแผนยุทธศาสตร์ 4 ปี กีฬาสร้างชาติ
7. จงสรุปสาระสำคัญของแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติโดยเปรียบเทียบฉบับที่ 1 และ 2
8. จงสรุปสาระสำคัญของแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติโดยเปรียบเทียบฉบับที่ 3 และ 4
9. รัฐบาลมีนโยบายในการแก้ปัญหาในเรื่องการขาดแคลนครูพลศึกษาอย่างไรบ้าง
10. ท่านคิดว่าการพัฒนาการพลศึกษาในประเทศไทย ควรที่จะมุ่งเน้นการพัฒนาใน

ยุทธศาสตร์ใดก่อน

เอกสารอ้างอิง

การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2532). **แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531 - 2539).**

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งศิลป์การพิมพ์ จำกัด.

_____. (2540). **แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2540 - 2544).** กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.

อัคราณา.

_____. (2544). **แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2545 - 2549).** กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์นิวไทยมิตรการพิมพ์ จำกัด.

_____. (2555). **แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555 - 2559).** กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์องค์การค้ำของ สกสค

_____. (2560). **แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560 - 2564).** กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์องค์การค้ำของ สกสค.

คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน. (2555). **แผนพัฒนาเศรษฐกิจ**

และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11. กรุงเทพฯ : บริษัท สหมิตรพรินติ้งแอนพับลิชชิง จำกัด.

ทรงเดช เสมอคำ. (2528). **ปัญหาการสอนพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 7.**

วิทยานิพนธ์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

แผน เจียรไน และคณะ. (2556). **โครงการตำราวิชาการในโอกาสครบรอบปีที่ 9 ของการสถาปนา**

สถาบันการพลศึกษา พ.ศ. 2556 . การจัดและการบริหารการกีฬา. กรุงเทพฯ : สถาบัน

การพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

ไพฑูรย์ จัยสิน. (2518). **การจัดและการบริหารพลศึกษา.** กอสินธุ์ : สุ่งได้.

วิษณุ กล้าวิจารณ์. (2533). **ปัญหาการเรียนการสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพกรมอาชีวศึกษา.:**

วิทยานิพนธ์ปริญญาโท กศ.ม.(พลศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร.

สุพิตร สมหาโต และคณะ. (2554). **โครงการประเมินผลแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4**

(พ.ศ. 2550 - 2554). กรุงเทพฯ : ม.ป.พ. อัคราณา.

Bucher, C. A. (1970). **Foundation of Physical Education.** Saint Louis : The C.V.Mosby.